

*Pınar
Kür*

Bitmeyen Aşk

PINAR KÜR
BİTMEYEN
AŞK

© 1986, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1.-5. basım: Can Yayınları, 1986-1999

6.-11. basım: Everest Yayınları, 2003-2013

12. basım: Can Yayınları, Ocak 2017, İstanbul

Bu kitabın 12. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Editör: Sırma Köksal

Düzeltili: Tuğba Eriş, Aylin Samancı Elmasdağ

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit

Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sit. No: 81/25-26

Topkapı-İstanbul

Sertifika No: 33837

ISBN 978-975-07-3380-2

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750733802

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

PINAR KÜR
BİTMEYEN
AŞK

ROMAN

♥can

Pınar Kür'ün Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Akışı Olmayan Sular, 1983

Bir Deli Ağaç, 1984

Asılacak Kadın, 1985

Küçük Oyuncu, 1985

Yarın Yarın, 1985

Aşkın Sonu Cinayettir (Mine Söğüt'le birlikte), 2016

Sadık Bey, 2016

PINAR KÜR, Bursa'da doğdu ama hiç orada oturmadı. Çocukluğu Anadolu'nun çeşitli kentlerinde ve Londra'da geçti. On üç yaşında gittiği ABD'de beş yıl kaldı. Ortaöğrenimini New York'ta tamamladı, yükseköğrenimine yine orada başladı. İstanbul'da Robert Kolej Yüksek Okulu'nu bitirdikten sonra beş yıl Paris'te yaşadı. Sorbonne Üniversitesi'nde, Karşılaştırmalı Edebiyat Kürsüsü'nde doktora yaptı. Yurda döndükten sonra Devlet Tiyatrosu'nda çalışmaya başladı. Çeşitli gazete ve dergilerde tiyatro eleştirileri yazdı. 1984'te *Akışı Olmayan Sular* adlı öykü kitabıyla Sait Faik Hikâye Armağanı'nı kazandı. İstanbul Bilgi Üniversitesi ve İstanbul Üniversitesi'nde öğretim üyeliği yaptı.

Yüksek Sesle Fiskos

Çok büyüktü salon. Aynı zamanda çok aydınlık, çok sıcak, çok kalabalık ve çok gürültülüydü. Her kafadan bir ses, her ağızdan hiç durmadan sigara dumanı çıkıyordu. Nikotin mavisine boyanmış soluklar, yüksek tavana doğru tırmanırken, ortalarda bir yerde ince bir bulut oluşturmuşlardı ama bu bulut, yapay ışığın cırtlak aydınlığını birazcık olsun yumuşatamamaktaydı. Duvarlara dizili tabloların herhangi bir köşesine herhangi bir gölge düşmesin ve de yağlıboya renkler yanlış yansımaların diye ayarlanmış, çok bol tutulmuştu ışıklar çünkü. Ancak konuşan, devinen, duman tütüren insan yüzlerinin olağanüstü sarılığı bir ölçüyse eğer, tabloların renklerinin de doğru yansıdıklarını düşünmek olasıydı... Meğer ki, insanların yüzleri gerçekten bunca sarı olabilsin... Neyse ki pek önemli değildi ikisi de... İnsanlar birbirlerine baktıklarında yalnızca kendilerini görüyor, tablolara da hiç bakmıyorlardı çünkü.

Bu renkli ve gürültülü kalabalığı, trafiğin yoğun olduğu saatlerde otobüslerde itişip kakışan perişanlardan ayıran tek şey –otobüste olmamalarının dışında– hemen herkesin elinde bir içki bardağı, bir de sigara bulunmasıydı... Haa, bir de giysilerin, her gün otobüsle yolculuk yapan halkinkinden daha bir gösterişli olması, kadınlarda altın takı bolluğu dikkat çekebilirdi.

Sezon sonlarına rastlamış olmasına karşın –aylardan marttı– yılın en önemli, en iddialı sergilerinden birinin açılışydı bu. Kentin en büyük, en iddialı galerisinde gerçekleşiyordu. Dolayısıyla, kentin en önemli ya da en zenginlerinin değilse bile, en iddialı aydın-sanatçı kişilerinin bir kez daha bir araya gelmesini sağlamıştı. İstanbul sanat ortamının nedense hiç değişmeyen kurallarından biri, sergi açılışlarında çoğunluğu, alışverişe pek niyetli olmayan –hatta bedava içki peşinde koşan– ama mümkün olan her yerde “görünmeyi” görev sayan kişilerin oluşturmasıydı. Hem tablo almaya istekli hem de bunun için yeterli parası olanlar, işbilir galeri sahipleriyle telefonda pazarlık ederler, alışverişlerini açılıştan önce ya da sonra yaparlardı. Böylece, görmek ve görünmek isteyen ama resimlere bakmaya vakit bulamayacak olan takım salonu duman ve gürültüyle doldurmadan birkaç saat önce, kimi resimlerin altında kırmızı yuvarlaklar belirir, gerçek satışlar ise birkaç gün sonra yapılırdı. İmzası –bilinmeyen bir nedenle– değer kazanmış ya da ileride değer kazanacağı sanılan bir ressamın sergisi söz konusuysa olurdu bu elbette. Yoksa, yalnızca kuru kalabalık bunaltır –kimi kez ağlatırdı– sergi sahibi sanatçıyı...

Görmek ve görülmek için gelenler, salonu tıklım tıklık doldurmuşlardı. Onca sıkışık düzene karşın bir sürü grup da oluşmuştu. Üç kişilik, beş kişilik gruplar; ya da birbirinden çok çevreye bakan, biraz uzaktakilere söz atan, omuz vurup kalabalığı yarmaya çalışan, başkalarının koluna yapışan ikililer... Herkesin gözü bir başkasında ya da daha doğrusu, bir başkasının gözünde aradığı kendisindeydi. Herkes konuşuyordu. Herkes, yanındaki kulağına eğilmiş olan bile, bas bas bağırarak zorunda kalıyordu sesini duyurabilmek için. Dudak bükenlerle kahkaha patlatanlar, çıkardıkları seslerden değil, yüz ifadelerinden ayırt edilebilirdi bu curcunanın içinde.

Salonun iki ucunda iki giriş –ya da çıkış– kapısı vardı. Bu kapıların çevresi, ortadaki alana oranla bayağ tenha sayılırdı. Her içeri girenin bir an önce kalabalığa karışmak için acele etmesiydi bunun nedeni besbelli. Şimdi, güney ya da alt ya da arka kapı olarak nitelendirilebilecek yerden genç bir kadın giriyor. Bu bir tiyatro oyunu olsa tüm ışıklar söner, onun üstüne bir spot düşerdi. Film olsa kamera, onun güzel ama yorgun yüzünü yakın plandan çekerti. Neden dersenez, kendisi öykünün kadın kahramanı... Ya da o hiçbir zaman kahraman olmadığına, olamayacağına, burada anlatılan da tam anlamıyla bir öykü sayılamayacağına göre, incelenilecek olayın dışı denek hayvanı demek daha doğru.

Adı Nilgün, soyadı Pamir. Adını duymuşluğunuz, resmini şurada burada görmüşlüğünüz vardır belki... Otuzunu aşmış kadınların, daha ne kadar süreceği pek kestirilemeyen, ama er geç düşüşe geçeceği bilinen doruk güzelliğini oldukça dikkatsizce taşıyor ya da şu anda sergilemeye gerek görmüyor... Bal rengi saçlarına yakın bir tarihte kuaför eli değmemiş; kendi eliyle özensiz, hatta beceriksizce topuz yapmış anlaşılan... Göz altlarındaki morluğu ancak iyice yakından çeken bir kamera saptayabilir. Uzaktan bakanlar, kirpiklerinin gölgesi sanabilirler bu koyultuyu... Çünkü evet, kirpikleri çok uzun ve bolca, ustaca rimellenmiş...

Dalga dalga üstüne gelen sıcaktan bir anda bunaldığı için olacak, sırtındaki eski –gene de görünüşüne kesin bir “hava” katan– tilki ceketin yakasını açıp omzundan geriye iterek, vahşi ormanın kıyısına gelmiş, deneyimsiz, evcil bir hayvan gibi, şaşkın ve korkulu kırıyor gözlerini kalabalığa bakarken... Oysa kalabalığı oluşturanların çoğunu tanıdığı biraz sonra anlaşılacak. Aşırı aydınlıktan gözlerini kamaştırması ise tümüyle anlamsız, çünkü çok daha keskin ışıklara alışkındır. Son yıllarda bayağ ünlen-

miş bir tiyatro oyuncusudur kendisi. Geç kavuştuğu bu ünü, her oynadığı oyunla biraz daha pekiştirmesi, doğru-
dan doğruya oyunculuk yeteneğine bağlanmaktadır üstelik... Öyleyse, alışkın olması gereken bu ışık ve kalabalık karşısında gözlerini kırıştırması da mı bir oyundur?

Bir eliyle hâlâ kürkünün yakasını geriye doğru zorlar-
ken, öteki elinde, içeri girer girmez kimin tutuşturduğu belli olmayan içki bardağıyla salonun içine doğru ilerler-
ken, yüzündeki anlamın sıkıntılı mı, sıklıgan mı olduğunu kesin olarak anlamak olası... Konumundan pek memnun olmadığını anlamak zor değil ama. Çevresine bakıp du-
ruyor, gülümsemeden selam veriyor, selam alıyor, dudak-
ları pek ender aralanıyor... Kendisine güçlkle yol açarak, tek başına ağır ağır ilerlerken hiçbir gruba takılma niye-
tinde mi değil, kime takılacağı konusunda mı kararsız, o da anlaşılıyor... Bir ara, sıkışıklık nedeniyle, zorunlu du-
raklıyor, elindeki limonata bardağını dudaklarına kaldırıp içiyor. Votka adı verilen, ne idüğü belirsiz, alkole karıştırılmış portakal tozu ve suyu yudumladığında yüzünü bu-
ruşturuyor. Belki de midesi bulanmıştır.

Bu arada, salonun uzak ya da öteki ucunda, kuzey ya da ön kapı olarak adlandırılan girişinin hemen kıyısında, kalabalıktan kolayca ayırt edilebilen –ama Nilgün’ün henüz ayırt etmediği– iki erkek, üç kadından oluşan bir küme var. Kamera olanaksızlıkları dolayısıyla, bu gruba egemen olan erkeğe zum yapılması söz konusu değil. Oysa bu adam da, olayın erkek denek hayvanı ve de tüm bu kalabalık arasında okuru ilgilendirmesi gereken tek iki kişiden biri. Gür bıyığı kumral, gür sakalı kırçilli, omuzlarına doğru dalgalanan gür saçları kır... Çevresindekilere ne anlattığı önemli değilse bile, her dediğinin bu kişilerce dikkatle izlenmesi önemli. Hele kendi dik-
kati –ya da bakışları– sürekli onların tepesi üstünden Nilgün’e uzanırken... Aklı başka yerdeyken, sözleriyle

çevresindekilerin ilgisini sürdürmesi, hatta onları güldürmesi, bu adamın da bir tiyatro oyuncusu olduğu izlenimini uyandırabilir uzaktan bakana. Hiç de öyle değil oysa... Yakından bakan, ilginin de, gülücüklerin de, eğlenceden değil, saygıdan –belki daha çok da yaranma çabasından– kaynaklandığını anlayabilir. Hayır, oyuncu fılan değil o. Bir vakitler şairmiş, ama bunu anımsayan hiç kimse yok galiba salonda. Ünlü ve güçlü bir bankanın reklam danışmanı olarak tanınıyor.

Şimdi, bu adam, bir yandan çevresine laf yetiştirmeyi sürdürerek epeydir Nilgün'ü izliyor bakışlarıyla... Onu ilk gördüğünde şaşkınlıkla açılan gözleri merakla kısıldı hemen... Daha sonra coşkuyla, daha da sonra istekle yeniden açıldılar... Yapılacak iş, kamerayla bir Nilgün'ün ilerlemesini, bir bu adamın aşama aşama değişen bakışlarını izlemek ve bu ikisinin arasında bir bağıntı olduğuna, er geç karşılaşacaklarına dair gerilimli ipuçları vermek...

Oysa yazar, derdini sözcüklerle anlatmaya yargılı olduğundan ve asıl derdi başka bir şeyi anlatmak olduğundan, okurun hoşgörüsüne ve hayal gücünün genişliğine sığınmak zorunda... Nilgün zorbela ilerliyor salonun içinde ve gözlerini ayırmadan kendisine bakan adamdan başka her şeyi görüyor – ya da hiçbir şey gördüğü yok. Adamsa hep ona bakarken, onunla en ufak ilgisi olmayan şeyler anlatıyor yanındakilere... Ne zaman Nilgün'den ayrılıp adama bakacağına, onun bakışlarındaki değişimleri ayırımsayacağına, ne zaman yeniden Nilgün'e dönüp onun sıkıntısını paylaşacağına okur kendi karar versin artık...

Birkaç selam daha alıp verdikten sonra, neyi ya da kimi aradığı hiçbir biçimde anlaşılmayacak bir havayla, insanların tepesinden tepesinden uzaklara bakarak yürümeyi sürdürmeye çalışan Nilgün, aniden karın boşluğu-

na yediği bir dirsek vuruşuyla sarsılıp içkisinden bir bölümünü kürk yakasına döküyor. İrkiliyor ister istemez... Ona dirsek atan, kızıl saçlı, orta yaşlı ama genç kızlar gibi giyinmiş bir hanım... Adamın birini bileğinden yakalamış, kalabalığı enlemesine yarıyor.

“Bakın, bakın,” diyor. “Mutlaka görmelisiniz... Korkunç morlar var bu tabloda... Mor lekeyi öylesine kullanmış ki...”

Upuzun kırmızı tırnakların esir aldığı, gençten bir adam, koyunsu bir gülümsemeyle sürükleniyor kadının ardından.

Sergi sahibi ressam, bu olayı görebilecek bir yerde olsaydı sevinir miydi?

Nilgün, kürkünün yakasına dökülen içkiyi eliyle silmeye çalışırken kulağının dibinde patlayan sestten daha da bir irkilerek döndüğünde, ufak tefek bir adamın kendisine değil de bir başkasına hitap ettiğini anlayınca iyice şaşalıyor.

“Lerzan son kitabını bastırarak yer bulamadı bir türlü,” diye sırtarak konuşuyor soluk benizli, ufak tefecik adam, ağzının kıyısındaki sigaranın dumanından gözleri yaşlanarak. “İlk iki kitabı on beşer adet sattı, biliyorsunuz... Şimdi, Erol yeni işe başlamış, toy bir yayıncı ya...”

“Ulan, bizimki tablodaki lekeyi nerden anlasın? Mor lekeyi karının memesinde görmeli ki akli başına gelsin!”

Kopan kahkahalardan uzaklaşmak için öylesine acele hareket ediyor ki Nilgün, bardağındaki sıvının bir bölümünü de ufak tefek adamın ceketine döküyor aslında istemedi. Gene de kolay kolay yol açamıyor kendisine... İki adım atmadan, geniş, kahverengi bir omza tosluyor...

“Pardon, affedersiniz...”

Geniş omuz, ona doğru döndüğünde geniş bir gülümsemeye dönüşüyor.

“Vay, Nilgün! Nerelerdesin bacım?”

Genç kadın, içeri girdiğinden bu yana ilk kez gerçekten gülümsüyor gibi.

“Ne haber Coşkun?”

Karayağız olarak nitelendirilebilecek uzun boylu, uzun kollu, geniş omuzlu adam, kollarından birini Nilgün’ün kürküne dolamaya çalışıyor.

“Aylar, yıllar, mevsimler geçti görüşmeyeli...”

Sevecenimsi bir yorgunluk var kadının yüzünde.

“Çalışıyorum, biliyorsun... Oyuna gelmediniz mi?”

Aynı gruptan birkaç kişi daha, “Nasılsın Nilgün?” diye lafa karışıyor.

“Geldim, geldim,” diyor adam kaşlarını çatarak. “Gelmez olaydım... Doğrusu hiç yakıştıramadım... Ne sana ne de Necmi’ye... Olmaz böyle şey arkadaş!”

Nilgün’ün suratı ânında bozuluyor. O da kaşlarını çatıyor.

“Ne demek yani?”

“Olur mu ablacım? Olur mu bacım? Bu zamanda, bu anarşi ortamında... Sokakta her gün kaç kişi vurulurken... Ibsen oynanır mı?”

“Beğenmedin mi?” diye sorarken, “Sen tiyatrodan ne anlarsın?” dercesine kısıyor gözlerini Nilgün.

“Beğenmesine... Yani siz fena oynamıyorsunuz da... *Ibsen* akıldışı! Hem de *Nora*! Tümüyle aşılımış, eskimiş, çağdışı bir oyun! Millet sokakta birbirini vuruyor...”

“Deme yahu! Ne oynasaydık peki?”

“Canım, adam gibi oyun mu yok? Şöyle esaslı bir Brecht mesela...”

Nilgün’ün gözleri birden ateş saçıyor. “Haklısın,” diyor dişlerinin arasından küfredersine. Birden neden bunca sinirlendiğini anlamak olası değil. “Çok haklısın hem de... Sokakta adamların birbirlerini vurmalarını önlemek açısından, Brecht, Ibsen’den çok daha etkili olurdu!”

Hızla arkasını dönüyor. Ama kalabalık, havalı bir çıkış yapmasını engelliyor.

Coşkun adlı adam, eğri bir gülümsemeye omuz silkiyor yanındakilere.

“Bak sen orospuya,” diye iyice yayıyor suratına sırı-tışını. “Necmi Baydar’ın koynuna girdi, iki de iyi eleştiri aldı ya, bi bok sanıyor kendini... Biz onun ne mal olduğunu bilmez miyiz?”

“Necmi’yle miymiş şimdi?”

“Aman, kiminle olursa olsun...” Yüz buruşuyor. “Yatmadığı adam mı kaldı?”

Üç adam, her biri Nilgün ile yattığını anıştırarak, ama birinden biri gerçekten yatmıştır korkusuyla açık açık bir şey söylemeyerek, erkekçe gülüşüyorlar aralarında.

Nilgün kalabalık arasında, çıkış kapısına doğru kendine bir yol açma çabasını sürdürüyor. Bu kez çok sıska, çok esmer bir adam yakalıyor kolundan.

“Vay, nasılsın artiz güzeli?”

“Merhaba...”

“Hiç ortalıkta görünmüyorsun, nerelerde saklanıyorsun bakalım?”

“Her gece sahneye çıkıyorum... Bugün repo,” diyor Nilgün sıkıntıyla.

“Biliyorum, biliyorum, ünün dünyayı sardı... Karı, söylesene, Ersin’den kesin boşandığın doğru mu?”

“Of be... İki yıl oluyor nerdeyse... Sen de Ibsen’den bile geri kalmışsın,” diyerek kolunu kurtarıyor, kalabalığa karışmaya çalışıyor genç kadın.

Sıska, esmer adam, bu hışmın sebebini hiç mi hiç anlamayarak yanındaki sıska, esmer kadına aptal aptal bakıyor.

“Ibsen de kim be?”

Kapının oradaki gruba egemen olan adamın gözleri pek bir fena parlıyor. Bakışlarını arada bir Nilgün’den ayırdığında yanındaki kadınlara kısaca, keskince bakıyor. Bu kadınlardan her biri, onun gözlerindeki parlaklığı

üstlerine alınabilirler –hatta alınıyorlardır– ama gerçek olan şu ki, onları görmüyor adam. Odada, Nilgün’ün dışında, bir tek kendisini görüyor olabilir... Tok, etkileyici, neredeyse buyurgan bir sesle konuşuyor:

“Güzellik karşısında korunmasız olduğumuz bir gerçektir. İşte bu yüzden, görmek, göstermekten daha zordur..”

“Çok haklısın şekerim,” diyor kadınlardan uzun boylu, kızıl saçlı olanı. “Çok doğru koyuyorsun meseleyi...”

Sakallı adam, kalabalığın içinde gözleriyle yeniden Nilgün’ü araştırırken hafiften dudak büküyor.

“Keşke öyle olsa... Yani o zaman, bizim için sergilenen şu resimlere yan gözle de olsa bakmaz mıydık?”

Ve yan gözle, çok yüzeysel bir bakış fırlatıyor, kendisini onaylayan kadına değil de, ötekine...

“Görmek, göstermekten daha zordur dedin ya işte...” diye karşı çıkıyor adamlardan biri bu kez.

“Zor olan görmektir, dedim. Bakmak değil...”

Ve bir kahkahadır kopuyor. Sakallının kendisi bile gülüyor söylediği söze... Ötekiler, birbirlerine yaslanarak epeyi uzatıyorlar gülmeyi.

Salonda, ikide bir o kadar çok kahkaha kopuyor ki, kalabalığın arasından sıyrılmaya çalışan Nilgün’ün bu özel kahkahayı ötekilerden ayırt etmesi olanaksız herhalde. Tam kulağının dibinde patlayanlar daha çok dikkatini çekiyor doğal olarak.

“Yahu, dalga mı geçiyorsunuz? Yaratacak olan yaratır... yaratamayansa... içer...”

Bu sözü söyleyen sese doğru öyle bir ilgiyle dönüyor ki genç kadın, sanki dili dolanarak konuşan delikanlının ağzından çıkanlar son derece banal değil de, o güne dek açıklanmamış bir evren sırrı... Ve de bir başkası, Nilgün’e hiç bakmayarak, “Aynı senin gibi,” diye güldüğünde irkiyor.

Edebiyatımızın ustalarından Pınar Kür, *Bitmeyen Aşk*'ta "aşk"ı tüm boyutlarıyla ve çok değişik, alışılmadık açılardan irdeliyor. Edebiyatın ve yaşamın en temel öğelerinden biri olan "aşk"ı duygusal değil de akılcı bir yaklaşımla ele alıp taşıdığı tüm olasılıkları bir bir ortaya çıkarmayı denerken, "klasik aşk romanı"nın konusunu olduğu gibi koruyor ama içeriğini ve anlatımını altüst ediyor. Bunu yaparken okur ve öteki kişilerle birlikte "yazar"ı da romanın başkişilerinden biri olarak olayları keşfetme sürecine sokuyor. Bu "yazar", Nilgün ile Sinan'ın öznel anlatımlarını kendi nesnelliğiyle dengelemek iddiasındaysa da, nesnelliğini her zaman koruyup korumadığı konusundaki son karar okurun olacaktır elbette.

Gelelim bu romanda "yazar" kisvesi altına saklanan ukala yazara... Olayları doğru dürüst, sırasıyla anlatacağına, bir oraya bir buraya atlayan, başkişilerinin gevezeliklerine uzun uzun yer verdikten sonra, tam gevezelikler heyecanlı olmaya başladığında söze dalan bir yazara pek çok okur, belki de haklı olarak "ukala" sıfatını yakıştırmıştır. Buna karşı yazarın tek savunması, burada anlatılanın alışılmış bir öykü olmadığıdır. Burada anlatılan ne bir aşk öyküsüdür ne de Nilgün'ün, Sinan'ın yaşamları... Aşkın öyküsünü anlatmak gibi belki de olası bir çabanın içine girmiş olan yazar, Nilgün ile Sinan'ın yardımını istemiştir yalnızca. Yani onların aşkı iyi mi sonuçlanacak kötü mü, mutlu mu olacak mutsuz mu, bu kalpsiz ve duygusuz ve cinselliği belirsiz yazarın umurunda bile değil.

Kapak resmi: August Macke

☞ canyayinlari.com   ✈ twitter.com/canyayinlari   f facebook.com/canyayinevi

ISBN: 978-975-07-3380-2

9 789750 733802